

JANEZOVO OZNANILO

7. april 2024 leto 20 številka 674
2. VELIKONOČNA NEDELJA

Jn 20,19–31

»MOJ GOSPOD IN MOJ BOG«

Učenci so zapustili Gospoda med njegovim trpljenjem in so se čutili krive. Toda ko jih je Jezus srečal, jim ni naredil dolge pridige. Njim, ki so bili ranjeni v svoji notranjosti, pokaže svoje rane. Tomaž se jih lahko dotakne in odkrije ljubezen, odkrije, koliko je Jezus trpel zanj, ki ga je zapustil. V teh ranah se nas dotakne z roko nežna Božja bližina. Ko Tomaž, ki je prišel z zamudo, objame usmiljenje, preseže druge učence: ne veruje samo v vstajenje, ampak tudi v brezmejno Božjo ljubezen. In izreče najenostavnejšo in najlepšo veroizpoved: »Moj Gospod in moj Bog!«. Glejte, to je vstajenje učenca: zgodi se, ko njegova krhka in ranjena človeškost vstopi v Jezusovo človeškost. Tam se razblinijo vsi dvomi, Bog postane moj Bog, tam znova začnemo sprejemati sebe in ljubiti svoje življenje.

Na praznik Božjega usmiljenja nas najlepše oznanilo doseže po učencu, ki je prišel kasneje. Samo on je manjkal, Tomaž. Toda Gospod ga je počakal. Usmiljenje ne zapusti tistih, ki zaostanejo.

Potem ko je sveta Favstina srečala Jezusa, je napisala: »V trpeči duši moramo videti Jezusa Križanega in ne parazita ali breme ... [Gospod], daješ nam možnost, da bi se vadili v delih usmiljenja, mi pa se vadimo v sodbah.«

Sama se je nekega dne pritoževala Jezusu, da izpademo naivni, če hočemo biti usmiljeni. Rekla je: »Gospod, pogosto izkoriščajo mojo dobroto.« Jezus pa na to: »Nič zato, moja hči, naj te ne skrbi, samo ti bodi vedno usmiljena z vsemi.« Z vsemi: ne mislimo samo na svoje interese, na posebne interese.

Danes Jezusova razorožena in razorožujoča ljubezen prebuja srce učenca. Tudi mi kakor apostol Tomaž sprejmimo usmiljenje, rešitev sveta. In udejanjajmo usmiljenje: samo tako bomo znova zgradili boljši svet.

Po: E. Mozetič

»Moj Gospod in moj Bog!« Tako je ob srečanju z vstalim Jezusom zaklical Tomaž. Jezus pa mu je na to rekel: »Ker si videl, Tomaž, veruješ. Blāgor tistim, ki ne vidijo in verujejo!«

ZA DUHOVNO RAST

Zelo pomembno je to, kar navaja evangelij, da je Jezus med svojimi prikazovanji apostolom, zbranim v dvorani zadnje večerje, večkrat ponovil pozdrav 'Mir vam bodi!' Tradicionalni pozdrav, s katerim se zaželi mir, 'shalom', postane tukaj nekaj novega. Postane dar tistega miru, ki ga lahko samo Jezus da, saj je sad njegove korenite zmage nad zlom. 'Mir', ki ga Jezus ponuja svojim prijateljem, je sad Božje ljubezni, ki ga je pripeljala do smrti na križu, do prelitja svoje krvi, kot ponižnega in krotkega Jagnjeta, 'polnega milosti in resnice' (Jn 1,14). Sedaj je jasno, zakaj je sv. Janez Pavel II. hotel imenovati to prvo nedeljo po veliki noči, nedeljo Božjega usmiljenja, in to s točno določeno podobo Kristusove prebodene strani, iz katere prihajata kri in voda, kakor to pričuje apostol Janez, ki je to videl (prim Jn 19,34-37). Jezus je vstal in od Njega živega izvirata velikonočna zakramenta krst in evharistija. Kdor k njima pristopi z vero, prejme dar večnega življenja. Sprejmimo dar miru, ki nam ga ponuja vstali Jezus, ter pustimo, da nam napolni srce s svojim usmiljenjem!

Benedikt XVI.

Vera je Božji dar. Vera je milot. Rane, ki jih je Tomaž videl in otipal, so ga le razpoložile in pripravile, da se je odprl in zaupal vstalemu Odrešeniku. Tomažev dvomljivi in kritični duh daje trdno utemeljenost tudi naši veri v vstalega Zveličarja. Mi verujemo v Vstalega, ker zaupamo v pričevanje očividcev – apostolov, ki imajo dokaze za svojo vero. Nočemo biti podobni pismoukom in farizejem, ki so imeli mnogo dokazov za Kristusovo božanstvo, in vendar niso verovali. Za verovanje nam niso dovolj samo dokazi. Farizeji so celo nasprotno, kljub mnogim čudovitim delom, ki jih je Jezus storil, še bolj oslepeli in ostali zakrknjeni v neveri. Zato je Jezus tudi Tomažu očital, da se je preveč zanašal na osebna izkustva, premalo pa na njega samega in na pričevanje očividcev, in blagroval tiste, ki verujejo Besedi in pričam. Do vere gre pot le prek križa. Tomaž je iskal in našel pot k veri preko ran na Križanem. V tem se močno razlikuje od nas. Križ – pa naj bo to Kristusov ali tisti, ki ga mora nositi vsak izmed nas, nas velikokrat odbija in nam jemlje vero. Sprašujemo se, kako more Bog dopustiti trpljenje ali preslišati vpitje ubogih. Tomaž je našel pot k veri, ker je sprejel stvarnost križa in globine ran, ki jih je ta križ prinesel.

Bratje in sestre, molimo drug za drugega, da bomo vsi jasno gledali na življenje z vero. Z njo sprejemali vse križe in rane ter vero preko tega vsak dan znova tudi krepili. Tako bomo postajali žive priče Vstalega in njegove neskončne ljubezni tudi v današnjem svetu.

Po: Bogoslužno leto B

11. april **STANISLAV**

Stanislav se je rodil leta 1030 v vasi Ščepanovo pri Krakovu v družini nižjega vojaškega plemiča. Krščanstvo je bilo takrat na Poljskem še mlado in ljudi še zdaleč ni prekvasilo, zato je bilo v njih še mnogo surovosti. Stanislavovi starši so bili verni. Fant je želel postati duhovnik. Šolal se je najprej v Gnjeznu, svoje bogoslovno znanje pa je utrdil v Liegeu v Belgiji, kjer je bilo eno od središč prenovitvenega gibanja v Cerkvi. Mladi Stanislav se je vrnil v domovino z željo, da bi svoje moči posvetil Cerkvi, prosti državnih vezi. Rad bi postal redovnik, a na željo svojega škofa je sprejel službo župnika. Od blizu je spoznal stisko revnih slojev in rad bi jim gmotno in duhovno pomagal. Leta 1070 je umrl krakovski škof in po volji ljudstva, plemstva in kralja Boleslava II. Hrabrega je postal njegov naslednik Stanislav. Bil je drugi škof na Poljskem, ki ni izšel iz vrst redovnikov. Boril se je za to, da državna oblast ne bi ovirala Cerkve pri izpolnjevanju njenega duhovnega poslanstva. Škof Stanislav je kralju spoštljivo, toda odločno očital njegove napake, saj je bilo njegovo življenje vse prej kot zgledno. 11. aprila 1079 je kralj Boleslav med mašo zunaj Krakova škofa Stanislava umoril. Nihče drug ni hotel biti za krvnika. Ljudje so škofa, ki je padel pod mečem, začeli častiti kot svetnika, kralj pa je izgubil prestol in moral je v pregnanstvo na Ogrsko. Škofa mučenca so pokopali v krakovski stolnici.

Po vrnitvi se je umaknil v samoto in živel ves blažen proč od ljudi, večkrat zamaknjen v Božjo lepoto, dobroto in usmiljenost. Po šestih letih se mu je pridružilo enajst mož. Pobožna družba si je naredila ime 'eremiti brata Frančiška' oz. 'najmanjši bratje'. Sveti Frančišek je svoje samotarje vodil najprej po začasnih pravilih, ki so bila potrjena leta 1493. Med njimi je bila tudi zahteva, da se bodo njegovi redovniki postili vse leto. Umril je star 91 let med branjem pasijona na veliki petek, 2. aprila 1507.

SVETE MAŠE

DAN	GODUJE	SVETA MAŠA ZA:
PONEDELJEK 8. 4.	Julija redovnica	ob 18.00 za+ starše Žunkovič - Kiseljak
TOREK 9. 4.	Hugo škof	ob 18.00 za+ Agato (obl.) Štefana Vegiča
SREDA 10. 4.	Ezekiel prerok	ob 18.00 za+ Jožefa Vinka (obl.) in družino Bobnjar
ČETRTEK 11. 4.	Stanislav škof in mučenec	ob 18.00 za+ Ivana Selinška 8. dan
PETEK 12. 4.	Viktor mučenec	ob 18.00 za+ starše Vido (obl.) in Franca Predikaka
SOBOTA 13. 4.	Martin I. papež in mučenec	ob 18.00 za+ Jožefa Šeruga (obl.) Marijo in Zorana Vabiča
NEDELJA 14. 4.	3. VELIKONOČNA NEDELJA	STARŠE 7.30 za žive in rajne šentjanške in hajdinske župljane 10.00 za+ Ivana Sagadina MARJETA 8.45 za+ Vlada (obl.) Frido in Jožeta Finžgarja